

Af *Hanne Reintoft* til socialministeren (10. august 1967):

„Overvejer ministeren i nærmeste fremtid at forhøje det maksimumsbeløb på 2.300 kr., der over revalideringslovens § 3 kan ydes til ombygning af handicappedes bolig?“

Spørgsmålet er begrundet i, at beløbet er af så ringe størrelse med den pris, der i dag er på håndværkerarbejde, at der kun kan foretages meget moderate forandringer af en bolig. Det bliver således ofte de alvorligst handicappede, der må kræve den største ombygning for at kunne klare sig hjemme, der ikke kan tilgodeses inden for den nuværende beløbsramme, hvilket må betragtes som særdeles uheldigt både under henvisning til, at den enkelte som regel opnår størst mulig trivsel i eget hjem, og også med hensyntagen til den alvorlige mangel på plejehjemspladser. Problemet forværres af, at kun pensionister kan få hjælp til ombygning over byggestøtteloven.

Opmærksomheden henledes på, at flere invalideorganisationer allerede har protesteret over beløbets størrelse.

Socialminister *Bundvad's* svar (16. august 1967):

Ifølge revalideringslovens § 3 kan revalideringsnævnet yde hjælp til bandager, proteser og forskellige andre hjælpemidler, der uden uforholdsmæssig udgift kan afhjælpe eller formindske følgerne af invaliditet.

I 1963 rejste Landsforeningen af Vanføre det spørgsmål, om der kunne ydes offentlig støtte til ændring af boliger, så de blev egnede for invaliderede. Det blev oplyst, at der hidtil var blevet ydet støtte af private fondsmidler til mindre omfattende ændringer af bolig, f. eks. ændring af køkkenbord, opsætning af håndtag eller gelænder eller fjernelse af dørtrin. Invalideorganisationerne oplyste, at den hjælp, der hidtil var ydet til disse formål, i almindelighed havde udgjort mellem 300 og 600 kr.

Efter indstilling fra samordningsudvalget vedrørende revalidering godkendte socialministeriet i 1964, at der i henhold til revalideringslovens § 3 kunne ydes støtte til mindre omfattende indretninger eller ændringer af lejligheder til invaliderede, for så

vidt udgiften ikke oversteg 2.000 kr. Efter indstilling fra samordningsudvalget godkendte socialministeriet i november 1965, at dette maksimum blev forhøjet til 2.300 kr. Ved et møde i samordningsudvalget i marts 1967 blev der rejst spørgsmål om en regulering af dette beløb, og fra socialministeriets side blev der givet tilsagn om at overveje dette nærmere.

Under hensyn til de prisstigninger, der er sket siden november 1965, agter socialministeriet at foranledige, at dette maksimumsbeløb ajourføres.

Jeg kan i øvrigt nævne, at der ved den nye lov af 8. juni 1967 om boligbyggeri er indført en bestemmelse om, at der kan ydes tilskud til indretning, ændring eller udvidelse af boliger, således at disse bliver egnede for invaliderede. Dette tilskud kan både ydes til udlejningsboliger og til bolig i egen ejendom.

Endelig kan jeg nævne, at der i forbindelse med omsorgsarbejdet for invalide og folkepensionister kan ydes tillæg til pension med det formål at gøre det muligt for pensionisterne at blive i deres eget hjem så længe som muligt i stedet for at komme på alderdoms- eller plejehjem. Det sociale udvalg kan derfor yde hjælp til pensionister bl. a. til en mere praktisk indretning af deres hjem. I forbindelse med en kommende revision af omsorgsloven agter jeg yderligere at understrege, at der er mulighed for at yde hjælp til dette formål, således at man i højere grad giver pensionister, der ønsker at blive i deres eget hjem, adgang hertil.

Af *Ømann* til ministeren for offentlige arbejder (11. august 1967):

„Finder ministeren, at der ved placeringen af motorvejens (Lyngbyvejens) indføring i København tæt ved rigshospitalet er taget tilstrækkeligt hensyn til patienterne og til den på hospitalet udøvede forskning, og kan ministeren oplyse, om sundhedsmyndighederne og universitetet har været hørt i denne anledning?“

Ved behandlingen af det i marts 1964 fremsatte og senere vedtagne forslag til lov om visse hovedlandevejsanlæg i og ved København, herunder Lyngbyvejens ind